

HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA

A év

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 8,5-8.14-17 – 1Pét 3,15-18 – Jn 14,15-21

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Lassan a húsvéti ünnepek végéhez érünk. Jövő vasárnap már Urunk Mennybemenetelét ünnepeljük, majd a rákövetkező vasárnap meg Pünkösdt, ami a húsvéti ünnepkörnek a megkoronázása. Ma ebben a bevezető énekben is azt a nagy igazságot énekeltük meg, hogy az Isten megszabadított bennünket a rossztól, megszabadított bennünket a haláltól. Viszont, ahogy erről már több vasárnap is szó esett, a keresztény élet húsvéti élet. A mi egyedi életünk is, egyeseknek az élete is kell, hogy tudatosuljon bennünk, hogy az húsvéti, és természetesen az Egyház húsvéti Egyház. Minden vasárnap ezt a küldetését ünnepeljük az egyes embernek, a keresztény embernek, meg az Egyháznak ezt a küldetését.

És ahogy ma ugyancsak kiénekeltük az igazságot, ezt hirdessük, tanúskodjunk erről ebben a világban, tanúskodjon külön-külön mindegyikünk erről a húsvéti ajándékról, tanúskodjon erről az Egyház. Mekkora feladat ez ma, amikor egy elkereszténytelenedett és istenellenes Európában élünk! És természetesen ez a küldetés azt is jelenti, hogy valamiképpen a Húsvét misztériumát a történelem arculata alakításába is elvigyük. Az új ég meg az új föld ígérete ez. Testvérek, ezen a mai vasárnapon ezek a kérdések foglalkoztatnak bennünket, a mi egyéni új életünk, az Egyház újjászületett élete és a nagy kihívás, hogy a világ ismerje föl, hogy vagy húsvéti világgá lesz, vagy elpusztítjuk egymást.

Ezen a szentmisén egy nagyon kedves testvérünkért imádkozunk, Toncsinak, meg Vilinek a nagypapájáért. Itt van kedves Judit, az ő felesége, és itt van a fiúknak az édesanyja, Mónika, a családhoz is csatlakozunk. Könnyű most a helyzetünk, mert Kádár Csaba, aki a fiúk nagyapja, kedves Judit asszonynak a férje és Mónikának az édesapja volt, ő valóban egy olyan családba született bele, amely család húsvéti család volt. Egy olyan életszemléletet formált és alakított ez a család, amely egy új, istenesebb világ arculatát formálta és alakította. Sajnos gyorsan elment ebből a világból, pedig lett volna még dolga. Öt éve halt meg és ma lenne 70 éves. Mindössze 65 esztendő kapott. Bízunk abban, hogy az Istennek jobb válasza van a számára, mint a világnak.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Különös felszólítás az, amit ma hallottunk, hiszen mi egy sajátos helyzetben vagyunk az egész Európai Unióban. Egyetlen nemzet, amely hitet tett a keresztény értékek mellett. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy mi mindent úgy tudunk beteljesíteni, ahogy azt az Isten elvárja tőlünk és ahogy azt mi magunk is szeretnénk, de mi legalább egyetlen nemzetként az egész Európai Unióban kimondjuk, megvalljuk: nekünk a keresztény értékek értékmérő irányt mutatnak és ezekhez igazodva kívánjuk formálni és alakítani egyéni életünket, közösségi életünket és bizony vállaljuk azt a küldetésünket is, hogy a világ új arculatának a mi odaadó szolgálatunk nagy támogatást adhat.

Amikor mi ezt a fogalmat kimondjuk, hogy a keresztény élet húsvéti élet, akkor nagyon fontos, hogy tudatosítsuk magunkban: végeredményben ez az úgynevezett húsvéti élet, ez a keresztény életforma, ez az embernek az életformája. Egy olyan életforma, amit az Isten szánt minden embernek, csak legfeljebb azok, akik hitre jutottak, ahogy hallottuk a Szentírás üzenetéből, mi már tudjuk, mit jelent a sötétségben élni és ismerjük a világosság hívását is.

A világ, aki másképp gondolkodik, azt mondja az Írás, hogy sötétségben van és jobban szereti a sötétséget, mint a világosságot, mert ez azt jelenti, hogy az ember jobban szereti önmagát a másik embernél. És akkor, amikor mi erről az életformáról elmélkedünk és ennek az üzenetét magunkévá igyekszünk tenni, akkor mi nagyon jól tudjuk, hogy aki magára gondol csupán, aki magának él csupán, az árva.

Nem hagylak árván titeket, mondja Jézus. Meg akar szabadítani minden egyes embert az árvaságból. Csak viszont aki nem tud szeretni, az egzisztenciális árva, magányos. Hát ki az az ember, aki egy olyan emberrel szeretne együtt élni, olyan emberrel szeretné összekötni az életét, aki magának akar élni? Hát mit vár egy ilyen ember a másik embertől? Mindent. És mit akar adni a másik embernek? Semmit, azt, hogy egyszerűen legyen az ő szolgálatára.

Tehát rendkívül fontos, Testvérek, hogy ezt a kérdést jól értsük és tisztázzuk magunkban, egyéni életünkben is, közösségi életünkben is, és igenis a világ sorsáért aggódó emberként tegyünk meg mindent azért, hogy a világnak egy új arculata legyen. Egy új ég és új föld, ezt így fogalmazza meg a Szentírás.

Kedves Testvérek! Nagyon sajátos ez az igazság, amit hallottunk, hogy én bennetek, ti énbennem. Valamiképpen azt az életegységet akarja ez kifejezni, ami minden embernek a vágya, hiszen a mi húsvéti életünk, keresztény életünk, az Jézus életének a folytatása. Annak a Jézusnak az életét kívánjuk folytatni, aki értünk lett emberré, aki szeret minket, aki meghalt értünk és aki feltámadott. Hát nem ez az élet, hogy szeressük egymást, áldozatot hozunk egymásért? Ezt nagy szóval így szoktunk kifejezni: meg is halok érted.

Ez az életforma, halálból élet, ami egyszerűen azt jelenti a mi emberi gondolkodásunkban, hogy egymástól elválasztva gondolkodunk a halálról meg a feltámadásról, a halált legyőző életéről. Normális emberi gondolkodás, hiszen jelen esetben, amikor ezt az igazságot kimondjuk, akkor Jézus halálára emlékezünk és arra, hogy értünk feltámadt, ami azt jelenti, a halált legyőzte az élet. Csakhogy akkor, amikor mi ilyen emberien gondolkodunk erről, az egymásutániségot fejez ki: halál, aztán feltámadás.

A hitben való gondolkodás azt jelenti, hogy a halál és a halált legyőző élet egyszerre van bennem, és az ember nem egyszer hal meg, hanem mindig meghalunk, és nem egyszer támad fel az ember, nem egyszer születik új életre, hanem nap mint nap. Hiszen valahányszor szeretettel fordulunk oda a másik emberhez, akkor ez azt tételezi fel, és így is van, ha igaz ez az odafordulás, hogy szeretem, hogy nekem fontos, érte kész vagyok áldozatot is hozni. És ez a magatartás azt jelenti, hogy az ember legyőzi a halált, legyőzi azt a sötétséget, ami akkor van bennünk, amikor csak magunkra gondolunk.

És az új élet ugyanígy a következő pillanat, mert amikor ez sikerül, akkor az ember boldog, akkor az ember rádöbben arra, hogy valami olyat tesz, amire született. És ugyanakkor akivel ez a kapcsolat fennáll, az az ember pedig ezáltal az ajándék által boldog, és az élete szépségét ismeri fel, mert valakinek fontos, valaki őt szereti, valaki érte áldozatra kész. Valójában ez az emberi élet: vagy így gondolkodunk önmagunkról és a másik emberről, vagy valamiképpen életellenes az egész gondolkodásunk és az egész magatartásunk.

Egyébként ezt az Isten és ember kapcsolatát, vagy inkább így mondom, Jézus és az ember kapcsolatát egy nagyon kedves, a fülünknek jóleső szóval, hogy így mondjam, hitelesíti a Szentírás: barátainak mondalak benneteket. Barátság. Hát ugye az ember a barátját választja, és pontosan ez a kapcsolat, amit Jézus ki akar fejezni, aminek lenni kellene minden emberi kapcsolatban, ami azt jelenti, hogy hozzád tartozom, te hozzám tartozol, vagyis összetartozunk. Testvérek, hát ez az élet, ami ha nem így működik, ott valami zavar van. Ha

nem így működik az emberi kapcsolatunk, akkor hát, hogy tartozunk össze? Akkor én mit akarok adni a másinak és én mit várok el a másiktól?

Tehát felszólít bennünket az Evangélium, hogy amit emlékezetünkbe idézünk, azt váltsuk valóra egyéni életünkben, közösségeink életében és az egész világban. Hát ez a cél, hogy egymással így tartozunk össze, ez a cél, hogy ilyen emberek legyenek egy közösségnek a tagjai, és akkor az a közösség az életnek közössége. Az első keresztyényekkel kapcsolatban nem véletlenül mondták a kívülállók, a körön kívüliek – hiszen pogány világból és pogány világ embereiből született meg a keresztyénység – amikor ezt a fajta gondolkodást és ezt a magatartást látták: nézzétek, hogy szeretik egymást! És ez akkora vonzerő volt, hogy ezt csak a csodában lehet kifejezni, hogy milyen ijesztő gyorsasággal terjedt el a keresztyén üzenet az akkori világban. Ez akkor azoknak, akik ezt fölismerték, a világ megújulásának, az élet megújításának volt az üzenete.

Testvérek, erről van szó, hogy akkor, amikor mi itt összegyűlünk a templomban, ne csak régmúlt eseményekre emlékezzünk, ne csupán a Húsvét titkára gondoljunk, hogy Jézus szeret bennünket, hogy meghalt értünk és feltámadt, megmutatta azt, hogy mit jelent egymással közösségben lenni. Ez nagyon szép, de a keresztyénység, az nem egy emlékezés csupán. A keresztyénység mindannak az értékeknek és igazságnak a valóra váltása, amire emlékezzünk. Hát ezért húsvéti keresztyénység a keresztyénység, mert Jézus húsvéti ajándékára gondolunk. És amikor külön-külön mindegyikünk ezt a kérdést számba veszi és el-elgondolkodik ezen, akkor döbben rá, hogy hát erre vágyik ő is és erre vágyik minden ember.

Csak nyilvánvaló, nem egyszerű azt a lépést megtenni, ami odafordít a másik emberhez. Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket, mondja Jézus. Ezt a lépést nem egyszerű megtenni az embernek. Viszont egyedül ez ad értelmet az életünknek, erre születünk. És akkor, amikor ezekre az eseményekre gondolunk, éppen mondjuk Jézus feltámadására, ahogy az Írásból ismerjük, a sebeire, azokra a sebekre, amiket a harcban szerzett, a halállal való küzdelmében szerzett, és olyan sebek ezek, hogy ebbe belehalt, ugyanakkor pontosan ezért, ezek a győzelemnek a sebei és ezeket a megdicsőült testén is hordozta Jézus. Mert pontosan azt akarja ezzel üzeni az Isten nekünk, hogy megküzdeni ezért az új életszemléletért nem egyszerű, sebeket is kaphat az ember, de ezek a sebek a győzelemnek a sebei, és ezeket büszkén viselheti az ember, mert ezt egy új életszemléletért, egy új emberi kapcsolatok világaért, egy új közösségért vállalta az ember.

Testvérek! Ezen a mai szentmisén különösképpen is gondoljunk arra, amit hallottunk itt a Szentleckében. Mi magyarok itt Európában az egyetlenség vagyunk, akik nap mint nap a szitkokat, az elítéltetést halljuk, mivel mi a keresztyén értékeket mindenek elé helyezzük. Mert nekünk egy olyan történelmünk van, amely talán mindegyik európai országnál inkább megjelenítette a keresztyén értékrendet. Ezt Szent Istvánnak köszönhetjük, de most erre nincs idő, hogy kitérjünk. Mindenesetre Szent István a hit embere volt és Szent István felelős ember volt, hitt az Istenben, apostol volt, és felelősséget vállalt a népéért és egy olyan országot teremtett, amely ország erre a keresztyén értékrendre épült. És sok mindent átélünk, sok minden miatt szenvedtünk, de úgy tűnik, hogy az alapok mind a mai napig megvannak, és nekünk valóban erre az alapra kell építeni egyéni életünket, közösségi életünket és segíteni a világnak abban, hogy mások is gondolkodjanak a keresztyén örökség szellemében. És ha ezért mi elítéltetésben részesülünk, akkor – ahogy hallottuk a Szentleckében – mekkora dicsőség, ha az ember azért ítéltetik el, mert jó és jóra törekszik! Mennyivel nagyobb ez annál, mint hogy az embernek a rossz döntései miatt vagy a bűnei miatt kell sok mindent elszenvedni.

Mindenesetre ezen a mai szentmisén legyen elegendő bátorságunk, legyen elegendő készségünk arra, hogy ami érték, márpedig a keresztyén igazságok az életnek az igazságai,

azokhoz mindennél jobban ragaszkodjunk. Mert a legnagyobb, amit egy ember elérhet az a jézusi vallomás: hozzám tartozol. Én azt kívánom mindegyikünknek és azért imádkozom ebben a szentmiseben, hogy ismerjük fel ennek a Jézushoz tartozásnak az örömét és a biztonságát és boldogságát.

És ezért imádkozunk Csaba testvérünkért, akiért ezt a szentmiseáldozatot felajánljuk. Ő egy nagyon hűséges tagja volt a mi közösségünknek, nem felejtjük el. Nem mindenkinek a neve íratik föl az élet könyvében, abban biztos vagyok, hogy az Isten az ő nevét az élet könyvében jegyzi. Mert gyarló, esendő ember volt, olyan, mint mindegyikünk, de mindig az Isten-hűség vallomása a gondolkodásán is, meg a magatartásán is megjelent. Isten segítsen bennünket erre a hitvalló keresztény gondolkodásra és magatartásra!

+ *A M E N* +

Imaszándék a Miatyánkhoz

Kedves Testvérek! Most, amikor az Úr imádságát imádkozzuk, akkor nemzetünkre gondoljunk és kérjük számára, számunkra az Isten megvilágosító kegyelmét. Hiszen csodálatos az örökségünk. Szent István örökségére gondolhatunk, de egyetlen uralkodócsalád sincs az emberi történelemben, amely családból annyi szent lett volna, vagy lenne, mint éppen az Árpád-házból. Ferenc pápa is fölfigyelt arra, hogy Európában a magyarok közül volt a legtöbb vértanú a II. világháború idején. Ez szintén arról beszél, hogy ragaszkodtunk, mindig is ragaszkodtunk a keresztény örökségünkhöz és nem alkudtunk meg. Hát most rajtunk a sor, hogy legyen elegendő muníciónk ebből az örökségből is merítve, hogy ebben a mostani világban méltó módon tanúságot tudjunk tenni kereszténységünkről és azokról az igazságokról, amelyek az élet igazságai.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Az áldás erősítsen és bátorítson bennünket, mert néha veszélyes az utunk, hiszen olyan találkozásaink lehetnek, amelyek ijesztőek vagy még veszedelmesnek is mondhatók. Egyébként, hogy az örökség is többször szóba esett, hadd dicsekedjek egy kicsit Önökkel, Veletek. A héten a Ludovikán volt egy háromnapos konferencia, és ott az egyik blokkban nekem is feladatom volt a migrációval kapcsolatosan, a segítséssel, a menekültek megsegítésével kapcsolatos kérdésekről volt szó. És egyedül én hivatkozhattam olyanra, senki más, hogy a Magyar Máltai Szeretetszolgálatot egy hívő, keresztény közösség hozta létre. És mikor? Akkor, amikor ezt csak széllel szemben lehetett megvalósítani. Erről nekem nem is kellett sokat beszélnem, mert a felvezetésben nagyon szép, elismerő szavakat mondtak rólatok, az alapítóról, de azért azt nekem erősíteni kellett, hogy el ne felejtsék. Nem egy politikai program jegyében született a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, hanem isteni üzenetet magunkévá téve. És amikor erről egy kicsit beszéltem, a végén erre külön kitértek, hogy milyen jó, hogy ezt ott az a rengeteg fiatal hallhatta, aki jelen volt. Hát ez is az örökségünkhöz tartozik, és ez speciálisan egy keresztény közösségnek az öröksége, egy kis építőeleme annak a programnak, amit ránk bízott Jézus Krisztus. Köszönöm, köszönjük!

+ *Á L D Á S* +